

Deze dichters zingen of schreien

© Archief auteur

Curaçao bij nacht van de Antilliaanse dichter **Oda Blinder** (1918–1969, pseudoniem van Maria Yolanda Corsen) is een typoscript van 35 voorgelezen gedichten. Daarnaast bevat de bundel een prozagedicht, twee getypte 'letterbeelden' en een klein aantal vertalingen. Neerlandicus Klaas de Groot bezorgde de bundel en schreef het nawoord, waarin hij ingaat op haar ontwikkeling als dichter en haar levensloop. Blinder werd geboren met een hartkwaal; ze bleef altijd bij haar ouders wonen, voor wie zij zorgde.

HANS PUPER

Oda Blinder schreef vrijwel altijd in het Nederlands, in het Papiaments voelde zij zich minder thuis. Haar gedichten zijn klein en kortregelig; het langste bestaat uit drie strofen van vier regels.

Haar eilandgenoot Frank Martinus Arion schreef dat zij behoort tot de dichters van wie 'de gevoelens, in hun poëzie tot expressie gebracht, óf zwart óf wit' zijn. 'Deze dichters zingen of schreien; ze zijn een bron van lachende vreugde of ze dalen diep in de putten van verdriet.' Een goede typering. *Curaçao bij nacht* is een bundel over ouderdom, dood, nooit vervulde liefdes en de verbeelding van extatische liefdesmomenten:

Landelijke liefde

Het gras is nat,
natter dan mijn kus
door jou betast
is het gras:
het gras, dat ons beiden draagt,
het gras, dat om bevruchting vraagt,
dit vochtig gras,
mijn gras.

Twee regels vallen op: 'natter dan mijn kus / door jou betast'. 'Betasten' lijkt wat vreemd in dit verband. Of moet je lezen: 'door jou betast / is het gras'? Het eerste lijkt me, want de dichter heeft leestekens gebruikt als in een zin, en na 'mijn kus' staat geen punt. Misschien heeft 'betasten' in het Antilliaans Nederlands een connotatie die wij in Vlaanderen en Nederland niet kennen.

Helaas is Blinders taal vaak gezwollen. De eerste zin van 'Wazig landschap', het prozagedicht, luidt aldus: 'Ontwaakt uit een octopusslaap, de

droomarmen nog uitgestrekt ter omhelzing van elk(e) realiteit, baadt zich de pasgeboren dag in de groene vertwijfeling der mensheid.' Formuleringen komen soms wat gemakzuchtig over: lusten rouwen over 'hun verpulverd zijn', een vogeltje biedt troost met zijn 'donzig zijn' en een 'u' wordt gebaard in 'verloren-zijn'. Metaforen zijn soms kreupel: 'Sterf niet zon. / Laat mijn onbezonnen zijn / je roodgebalde vuist / omklemmen.' Bedoeld is waarschijnlijk: 'Sterf niet zon, jij roodgebalde vuist. Laat 'mijn onbezonnen zijn' je omklemmen.' Maar door het bezittelijk voornaamwoord 'je' staat er iets anders: de zon *is* geen roodgebalde vuist, maar hij *beeft* er een. Dat is raar.

Vanwege de soberheid behoort het volgende gedicht tot de betere:

Oud worden

In slotakkoorden
grijst de nacht
op mijn gezicht ...
somber, dit stillevens
in het late licht

Toch is de poëzie van Oda Blinder voor velen aantrekkelijk, ondanks die gezwollen taal en onhandigheden. Arion zei nog iets over haar poëzie, en wellicht ervaren die lezers hetzelfde: 'Oda Blinder dicht uit een noodzaak, groter dan roeping; poëzie is voor haar minder kunstuiting, het schrijven van poëzie geen kunstbeoefening, maar vervanging van een groot levensgemis.' Dat is geen afwijzing. Juist die noodzaak vond Arion belangrijk, het 'litteraire' was niet het hoogste. Wel dat literatuur echt is, gemeend, en zo voelt haar poëzie zeker aan.

ODA BLINDER
CURAÇAO BIJ NACHT.
VOORGELEZEN EN
ANDERE GEDICHTEN
SAMENGESTELD EN
BEZORGD DOOR
KLAAS DE GROOT
UITGEVERIJ IN
DE KNIPSCHER,
AMSTERDAM, 2024
80 P. / € 24,50